

Publicerad 2013-11-28 18:22 av PPQ

så tomt det var i skallen jag satt för att skapa nytt material och det jag lyckades hitta var detta efter mycket rotande efter uppslag

Din verklighet mina drömmar

Jag säger ingenting för det finns inget att säga, tystnaden är mer talande

Och jag ser hur den stjärna som var en illusion har gått över till glömska, den är falnande

Jag vet vad det är, jag vet vad som är jag där ute, jag saknar rustning och jag har inget svärd

Men det är ett mörker som slukats av min själ, det är min värld

Som om inga ord kan bli rätt, som om ord är för evigt men stunden finns inte ens nu

Och jag har inte en aning om vem jag är, och jag älskar den som jag upplever som "du"

Du har en verklighet som du ville att jag skulle dela, jag hade mina drömmar, inte mer än så

Kanske var det så att det var då vi älskade så där för tio år sen som det verkligen var vi två

Jag har aldrig sagt att jag är lycklig, jag är glad för dom stunder då jag lever lite

Och jag bröt mot alla regler, det konventionella måste försvaras med vite

Och jag är så mycket äldre i dag, så mycket tröttare än jag kände då

Och ja undrar var du är, du som finns någonstans, du som en gång stod och såg på

Och jag måste resa, jag kan inte andas här, luften här, för doften av dig finns kvar

Och jag gråter säkert fortfarande över dig då jag dör, men i gråten finns inte några svar

Du har en verklighet och jag har inget liv utanför mina drömmar, det är bara så

Du antydde det i dina viskningar då du smekte mig, när vi fanns, när det verkligen var vi två

Jag trodde jag begravde dig i min smärta för tio år sen

Och så återuppstod du som en efterlängtdad vän

Fast jag vet inte ens om du finns någon annanstans än i mitt hjärta

Och jag vet inte om jag älskar dig så som jag gjort, eller om jag bara älskar smärta

Och jag kan inte måla om min aura, det är för mycket i jag i de färger som finns

Sen kan man ju grubbla sig sömnlös över vad som är drömmar och vad jag verkligen minns

Du har en verklighet där du älskade mig, jag har mina drömmar där jag aldrig slutat älska dig

Och kanske är det så att drömmarna får leva det liv som verkligheten aldrig kunde ge mig

Jag bränner mina ljus i det mörka som jag ska begrava mina tårar i när regnet blåser ner

Jag ska sky solen för tänk om jag inte kan andas, tänk om jag blir medveten om vad jag ser

Och vad gör det för skillnad, jag var drömmar och man, du var verklighet och kvinna

Det var nog det närmaste vi kom ett liv, och det faktum att det var så kommer aldrig försvinna

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren PPQ med Poeter.se id #268 innehar upphovsrätten